

Сонет

Леся Українка

Натура гине – вся в оздобах, в злоті, –
Останній усміх ясний посила
І краскою непевною пала,
Немов конаюча вродливиця в сухоті.

Недавно ще була вона в турботі,
Жила і працею щаслива була;
Тепер останнії дарунки роздала
І тихо умира... кінець її роботи!

Спокійно умира і листом покриває
Росинки білії, ті сльози самотні
Від сонця ясного і від людей ховає.

Натура лле ті сльози таємні
Того, що хутко ляже в смертнім сні,
В холодній, білій сніговій труні.